

TORNAI JÓZSEF

Ars poetica

Az objektív líra nem lírai objektív?
Melyik, amely mindent magába szív?

Az egyik csak rajzol, a másika kizeng,
ahol emez fent lóg, amaz a földre lent.

Bármilyen magasra viszed a szívedet,
nem tudsz átszállni ősi szavak felett,

és amit elrejtesz, az lesz nyilvánvaló,
a líra takarmány, az objektív faló.

Ha egyik elnémul, a másik se szólal,
hiába szórod meg érzelmeid sóval.

Amit kivallanál, azt tagadod épp el,
nem járhatsz jól a titok elméletével,

ha az élő képek kihullnak belőle,
nem a líra ugrik, csak a nyulad bőre.

Végül, valljuk be, vérrel jár dönteni:
festményt álmodni vagy szobrokat önteni?

A kész mű választás, és a kételyeid
nem teszik tönkre vagy táplálják tövig.

Mindegy: szenvedni kell, százszor meglakoltam,
különben vaklárma az elmondhatatlan.

Kínzóoszlop

Míg Istennek hittük Istent,
erdőt paradicsomkertnek,
létünk egyensúlyra billent.
De aztán az égbe oszlott
hívésünk, és lassan így lett
minden zöld fa kínzóoszlop.

Kis-dunai emlék

Egyszer öleltem meg.
A Kis-Dunán egy vízre omló szomorúfűz
mögé bújva, hogy ne vegyenek észre
a barátaink. A fürdőruhán
át, testünk egész hosszában,
lábhegyüinktől a csókunkig
robbant bennünk az örület.
Öt percünk volt. Már kerestek.
Úsztunk vissza a partra.
„Hol voltatok?” És mi elhallgattuk
két szív nyomorúságát,
aminek glóriájától
évek óceánján túl is csak borzadok.